

Barnes Brev

Lad de smaa Børn komme til mig! Marc. 10, 13-16.

WITZENBERG & GORTEL, S. L. LOUIS

No 9 }

September 1878.

{ 4. Aarg.

En Høstdagsmorgen.

Bort, min Sjæl! nu bort med Sorgen!
Se paa denne Høstdagsmorgen:
Saa skal Gud dig lade see.
Nys var Alt i Taage hyllet,
Nærmest Træ som bort var skyllet,
Diet lunde Jntet se.

Nu, hvor letter Taagelaget,
Nu, hvor har det sig bedaget,
Nu, hvor glimrer Søens Bugt!
Se, hvor morgenklare spille
Solens Straaler paa de stille,
Gule Breddens Ager suuft!

Aldrig dog Septemberdagen
Straaler, som naar først i Aagen
Af en Taage den var soobt.
Da just spreder Solens Die
Dobbelt Glands paa Mark og Høie,
Som i Morgnens Dug er soobt.

Dette Syn, min Sjæl, dig vække!
Lad kun Mulm og Taage dække
Stundom dig hver Udsigt til,
Raadens Sol skal gjen nem bryde
Dg i tifold Klarhed gyde
Med frøoven Lys og Afd.

Ved du ei, hvi Taagelaget
Er ved Nattetide draget
Tæt og tykt om Bred og Bugt?
Det Guds Haand jo giv, at ikke
Nattens Frost skal Aret stille,
Jørend det har sat sin Frugt.

Se, den samme Haand og holder
Dfte flamme Taagefolker
Over Hjertets Agerland,
At ei Kulden her skal spille,
Hvad saa gjerne Herren vilde:
Modnet se paa Livsens Strand.

Lorjen Moe.

Augustinus og Monica.

Det var i Midten af det 4de Aarhundrede efter Kristus, Aar 354 den 13de November, at Augustin saa første Gang Lyset i Tagaste, en liden Stad i Numidien, en Provinds af Nord-Afrika. Hans Moder Monica var en kristen Kvinde, hans Fader Patricius derimod, som var Raadmand i Byen, var en vild og heftig Hedning, dog af Naturen godmodig, naar hans Hestighed havde sat sig.

"Derfor en Kvinde har en vantro Mand, siger Apostelen Paulus (1 Kor. 7, 13.), og det behager ham at bo hos hende, hun forlode ham ikke"; og han tilfoier (B. 16.): "hvad ved du, Hustru, om du kan frelse Manden?" Hvorledes Augustins Moder, Monica, tog disse Ord til Hjerte, endnu 300 Aar efterat de vare nedskrevne, det skulle vi strax saa at se, naar vi blot først have kastet et Blik paa det, som Sonnen beretter os af Monicas Ungdomshistorie og hendes Opdragelse.

Hun var fød i Aaret 332 af kristelige og fromme Forældre. Sin kristelige Opdragelse skafte hun dog ikke blot sine Forældre, men iker en gammel Pige, som var et Stykke Aarvegods i Familien; thi Monicas Fader havde hun boaret paa sine Aar, havde siden Dunsorg for hans Børn, og holdtes paa sine gamle Dage for sin kristelige Opfoerelse i stor Ære af sit Hertsab. Hun var saa langt fra at forkiøle Børnene, at hun meget mere ved deres Opdragelse anvendte Strengthed, ventte dem til Maanedsholdenhed fra Barndommen af, og mente, at Lyften til Tarvelighed, naar den paa en fornuftig Maade var Smaaapigerne bibragt, skiden ikke vilde forlade dem, naar de engang bleve gifte og fik Spisekammer og Kjelder at raade over. Med alt dette var det dog ganske nær ved, at Monica alt fra Barndommen af var bleven hengiven til Trif. Hun vidste, at det var hende strengt forbudt at drikke Vin; men netop forbudet loffede hende til at prøve det. Naar hun derfor af Forældrene blev sendt ned i Kjeloeren for at hjælpe en Pige, som skulde bringe den Vin op, der daglig skulde forbruges til Huset, saa listede hun sig til at smage derpaa. I Begyndelsen drak hun kun en liden Smule; thi Vinen smagte hende ikke, og hun maatte gjøre surt Ansigt, naar hun drak den;

men efterhaanden drak hun mere, fik Smag paa Vinen og drak den tilsidst med største Fornøielse. "Hvor var nu den kloge gamle Pige? udbryder Augustin, da han fortæller dette, hvad blev der nu af det strenge Forbud? Mon dette nyttede Noget mod vor skjulte Eydrom, hvis du, o Herre, ikke vaagede over os og rakte os Lægemidler? Naar Fader og Moder og Opdragere ere borte, saa er du nærværende, som har skabt, og som kalder" Lad os da se, hvorledes Gud reddede den lille Monica af den Fare, i hvilken hun befandt sig. En Dag kommer hun op og trettees med den Pige, som hun pleiede at ledsage ned i Kjeldereren, for at hente Vin. Nu, et saadant Træteri er vel ikke synderlig værd at lægge Mærke til, det forefalder saa ofte i et Hus, hvor Smaaapigerne jo gjerne ville være Smaafruer, og Folkene ikke altid have Lyst til at lystre dem. Men dette Ejskendsmaal havde for Monica saare vigtige Følger; thi, efterat flere Ord vare veylede, siger Pigen til hende: "li du bare stille, du lille Druffenbold!" Disse Ord traf. Pigen vilde saare Monica, men Gud vendte det til Lægedom; thi fra denne Dag aflagde hun ganske sin hæslige Vane.

Paa disse saa Træet nær melder Augustin Intet om hendes Barndom, men beretter blot, at hun som voksen Jomfru blev trolovet og gift med hans Fader, Patricius, som endnu dengang var Hedning, og vebblev at være det mange Aar efter. Hvor haardt det maa have været for en kristelig Kvinde at være en Hednings Hustru, derom vil man let kunne gjøre sig en Forestilling. Patricius var ikke af de værste Hedninger; men han var dog opfarende, heftig, og bevarede ingenlunde den ægtefællelige Trofast. Med dette bar Monica over med ubeskrivelig Taalmodighed. Hendes Hovedsiemed var at vinde sin Mand for Herren, og med dette Maal lod hun da det første Skridt være at tale til hans Hjerte ved sin egen Opfoerelse. Var Manden i Brede, saa undlod hun ved sine Ord at opirre ham endnu mere; naar han derimod igjen var bleven rolig, saa kom hun med sine Forestillinger. Hvad hans Utrofast angaar, saa ventede hun med Taalmodighed paa Herrens Varmhjertighed over ham, at han tilligemed Troen paa Kristus ogsaa skulde saa et rent og lydf Hjerter.

Slette Tjenestepiger fandt paa at sætte Splid mellem hende og hendes Svigermoder. De vedblev saalænge at bagvaskte Monica, at det virkelig tilsidst lykkedes dem at gjøre Svigermoderen for Alvor vred paa Svigerdatteren. Men Monica greb til sit gamle Middel, Milddhed, Taalmodighed, Overbærelse, og det lykkedes hende i den Grad at overvinde Svigermoderens Brede, at hun selv gif til sin Søn, fortalte ham, hvem det var, som vilde sætte Splid i Familien, og fik de Skyldige affrasede. Saaledes bragtes de onde Tunger til Tausshed.

Vi have nu set Monica med kristelig Milddhed og Sagtmodighed bevæge sig i de besværlige Forhold, som maatte opstaa ved hendes ægteskabelige Forbindelse med en Hedning. Inden vi gaa over til at betragte hende som Moder, bemærke vi blot, at hun med Hensyn til Patricius naaede sine Datters Maal, og at hendes Mand som en Kristen forlod det Jordiske.

Monica fødte to Sønner, Augustinus og Navigius, og en Datter, hvis Navn vi ikke kende. "Hun opdrog sine Børn," siger Augustin, "og solte saa ofte Spdselsmerter, som hun saa nogen af dem afsige fra Herrens Bei." Alt fra den tidlige Barndom af lod hun sine Børn betegne med Korsets Tegn, og talte gjerne med dem om den Herre Kristus og om det evige Liv; men do b e lod hun dem ikke, ifølge den paa hin Tid temmelig afmindelige Overbevisning, at et Menneske var bedst tjent med, først i en modværende Alder at indvies ved Daaben i Kristi Samsund. Næved var det dog, at Augustin var bleven døbt som Dreng; thi da han faldt i en heftig Sygdom, attraaede han selv saa inderlig Daabens Naade, at hans Moder alt traf Foranstaltninger til at lade ham døbe. Men pludselig kom han sig, og saaledes blev hans Daab for denne Gang ud-sat. Denne Begivenhed, at den lille Dreng selv attraaede Daaben paa sit Sygeleie, kan lære os, om ikke Andet, saa dog det, at hin Tids Kristne ingenlunde oversaa Daaben, fre-di enkelte af dem opfattede den.

Augustin blev fra Tagaste sendt til Madaurus, en anden Stad i Numidien, for at gaa i Skole; men i hans 17de Aar tog hans Fader ham hjem, og lod ham blive et Aar

for derpaa at sende ham til Højskolen i Kartago. Dette Aar tilbragte Augustin i Lediggang og slet Selskab. Hans Moder bekyndedes inderlig for ham, da hun saa ham vandre paa de Bei, som Mængden, der vender Herren Ryggen, pleier at vandre. Hun tog ham for sig i Carum og gav ham de stærkeste Formaninger til at vogte sig for Kjødets Synder. Men Sønnen var alt kommen saa vidt, at han ansaa disse Formaninger for Kvindesladder, som en rask Unger søvend maatte skamme sig ved at tage til Hjerte. "Jeg var saa forblindet," siger Augustin, "at jeg i mine Kammeraters Selskab skammede mig ved at være mindre lastefuld end de; thi hos dem bragte de største Udsævelser den største Ære. Derfor foregav jeg endog at have gjort Ting, som jeg ikke havde gjort, paa det at jeg i deres Dine ikke skulde synes deslo foragteligere, jo mindre skyldig jeg var."

Et Middel til at standse Augustinus Udsævelser, nemlig et ordentligt Giftermaal, maa vel være faldet hans Forældre ind; men da det vilde hæmme og maafe ganske standse hans Fremgang i Videnskabene, saa blev det forkastet. Augustin tillægger ikke alene sin Fader, men ogsaa sin Moder en ul for stor Lyst til at se Sønnen som en lærd Mand.

(Fortsættes)

"Tag mig iland!"

(Efter Luth. Standard)

En from Præst havde en ulydig Søn, som forlod sit Hjem og seilede til et fremmed Land. Hans bedrovede Forældre kunde blot bede for ham og sende ham gode Raad. Skibet, som havde Guttens ombord, naaede en langt bortliggende Havn og ventede paa ny Ladning, medens Skibssfolkene gif iland og bragte tilbage en liden indfødt Gut, som kunde spille en underlig Slags Musik.

Han underholdt dem en hel Stund, men tilsidst sagde han: "Nu maa I tage mig iland."

Skibssfolkene svarede, at de ikke kunde give ham Lov til at gaa saa snart.

"O viskelig, jeg kan ikke vente længere," varede den lille sorte Gut, "og jeg vil sige

Eder hvorfor. En from kristen Missionær er kommen i Nærheden af Byen, hvor jeg bor. Af ham har jeg lært Alt, hvad jeg ved om Jesus Kristus. Dette er omtrent Tiden, naar han moder os under et Træ for at fortælle os mere; jeg vil gaa og høre ham."

Skibsfolkene bevragedes til at give efter for Guttens Bønner, og de roede ham tillands.

Præstens takelose Søn bl v truffen ligesom af et Slag ved Ordene af den lille hedenste Gut. Han sølte sig fordympet ved dem.

"Her er jeg," sagde han ved sig selv, "Sønnen til en Præst i England; jeg ved langt

mere om Jesus, end denne stakkels lille Gut, og dog bryder jeg mig langt mindre om ham! Denne lille Fyr lytter nu alvorligen til Livsens Ord, medens jeg ikke bryder mig noget derom."

I stor Ungstelse git han den Nat i sin Hængesøie. Hans Faders Undervisning og Formaninger randt ham der i Tanker og paa-mindede ham om, hvortledes han kunde stude den Frelse, som han saa saare tiltrængte. Han blev en alvorlig Kristen, og stor var Glæden i hans engelske Hjem, da denne glædelige Tidende naaede hans Forældre.

Lille Mamma.

Lænde sinner Solen deilig, og Juglene synge saa muntert i Træerne. Men vor lille Mamma lader sig ikke derved hindre i sit Arbejde. Hun syr ret slittigt paa en Kjole til sin Lille, Dukken paa Bordet, der skal pyntes til en Fest. Vel har den store Mamma hjulpet dygtigt til med at tilskjære og vise, hvordan Alt skal være. Men vor lille Pige har allige-

vel nok at gjøre. Saa lidet hun er, har hun dog allerede lært nok saa net at sy og har været en lærvillig Pige, der ogsaa gjerne vil hjælpe sin Moder i Alt, hun formaar, og ved, hvor meget Mamma maa arbejde for hende, og hvor gjerne Gud vil, at Børn skulle adlyde og tjene sine Forældre og derfor ogsaa være slittige

Den unge Bibellæser.

Bibelen er Bøgernes Bog. Den er mere værd end alle Verdens Skatte, og det er en stor Jammer, at saamange Mennesker ikke bekynd sig om denne Skat, men lade den ligge ubenyttet. Den indeholder det Høieste og Vigtigste for os Alle, baade Lærde og U lærde, Gamle og Unge. Ogsaa et lidet Barn kan forstaa den, og vi skulle ret tidligt under Vn til Gud begynde at læse flittigt i den.

Den fromme Kristian Henrik Zell er var en saadan ung Bibellæser. Allerede som liden Dreng satte han sig ofte hen i Stilhed at læse i Skriften. Her huede han den første Mosebog, hvoraf Patriarkerne's Historie tiltraf ham mest. Af Abrahams, Eliesers, Jakobs og Andres Exempel lærte han ret tidligt at nærme sig Gud med alle sit Hjertes Anliggender i fortrolig, barnlig og tillidsfuld Vn. Han blev siden en berømt Mand, der har gjort Meget for Guds Rige. Han var en af de første til at grundlægge i Tydskland en Fattigskolelærer- og Børneredningsanstalt, hvorfra Hundreder af Lærere for Fattigskoler og Redningsanstalter ere udgaede. Denne Anstalt, som endnu udfolder en velsignelsesrig Virksomhed, forestod han paa en fortræffelig Maade ligetil sin satige Død.

Den lille Pige, som reiste paa den himmelske Jernbane.

"Hører du, hvad disse sige? Men Jesus lagde til dem: Ja! have I aldrig sagt: Af de Umyndiges og Vnendes Mund skal du høre Lov."
Matth. 21, 16.

I det amerikanske Blad "Børnevennen" læses følgende tiltalende og lærerige Beretning, som blev Bladet tilsendt i det engelske Sprog fra en Ven i Iowa. Hele Hændelsen er optegnet af en Passager, en protestantisk Præst, som var med paa det her omtalte Tog og iagttagt Alt, hvad han her noigtelig beskriver. Vi oversætte gjerne Beretningen og meddele den herved.

Paa Rejse, saa skriver Beretteren, træffe vi ofte sammen med Personer af fremmede Nationer og Sprog. Ofte stode vi paa Hændelser af ulige Slags, nogle sorgelige, andre glædelige og lærerige. En af det sidste Slags fik

jeg nylig være Vidne til, da jeg en Aften reiste paa et Tog vestover.

Ved en Station kom en liden Pige omtrent i 8 Aars Alderen ind i Vognen, bærende paa en liden Blyt under Armen. Da hun havde sat sig, begyndte hun alvorligt at betragte de Medreisendes Ansigter, men alle vare fremmede for hende. Hun syntes at være mat og træt. Hun lagde sin lille Blyt under Hovedet og lagde sig i Sædet for at sove. Snart kom dog Konduktøren for at kræve Billetterne for Rejse. Da Pigen blev ham var, spurgte hun, om hun fik ligge der. Han svarede, at det skulde være hende tilladt, samt spurgte hende venligt om Billetten. Da hun havde svaret ham, at hun ikke havde nogen, opstod der mellem dem følgende Samtale:

Konduktøren spurgte: "Hvor skal du rejse hen?" Hun svarede: "Jeg skal rejse til Himlen." Han spurgte atter: "Hvem betaler Rejse'n for dig?" Da spurgte hun igen: "Herre, gaar ikke dette Tog til Himlen og rejser ikke Jesus paa det?" Han svarede: "Det tror jeg ikke; hvorfor tænker du det?" "Hvorfor, Herre?" sagde hun, "jo, for min Moder døde, pleiede hun at synges for mig om den himmelske Jernbane, og De syntes mig saa blid og venlig, at jeg troede, dette var Veien. Min Mamma pleiede at synges om Jesus og den himmelske Jernbane, at Jesus betaler Rejse'n for Alle, og at Toget standser ved hver Station for at taage Folk med. Men min Mamma synger nu ikke mere for mig; Ingen synger for mig, og jeg tænkte nu at saa rejse paa Toget til min Mamma. Herre, synger De for Deres lille Pige om Toget, om gaar til Himlen? De har vel en liden Pige, har De ikke?"

Grædende svarede han: "Nei, min lille Elskelige, jeg har ingen liden Pige nu; jeg har haft en, men hun døde for nogen Tid siden og reiste til Himmelen."

Atter spurgte Pigen: "Reiste hun denne Vei, og skal De rejse hen og se hende nu?"

Nu havde alle Personerne i Vognen reist sig for at høre paa, og mange græd. At beskrive, hvad jeg hørte og saa, er aldeles umuligt.

Mange sagde: "Gud velsigne den lille Pige!" Da hun hørte Nogle sige, at hun var en Engel, svarede hun alvorligt: "Ja, Mam-

ma pleiede at sige, at jeg engang skulde blive en Engel." Hun vendte sig endnu en Gang til Konduktøren og spurgte ham: "Elsker De Jesus? Jeg elsker ham, og om De elsker Jesus, saa vil han lade Dem reise paa sin Jernbane til Himlen. Jeg skal reise did, og jeg onsker, at De vilde følge med mig. Jeg ved, at Jesus skal tage mig ind i Himlen, naar jeg kommer did. Han vil ogsaa tage Dem ind, samt hver og en, som vil reise paa hans Jernbane — ja alle disse Jøff. Skulde De ikke synes om at se Himlen og Jesus og Deres lille Pige?"

Disse Ord udtalte hun paa en saa uforskyldt og rørende Maade, at de paany fremkaldte Taarer i de Flestes Dine, men mest i Konduktørens. Nogle, som vidste sig at være med paa det himmelske Tog, gav sin Glæde høit tilkjende.

En spurgte hun Konduktøren: "Herre, saar jeg ligge her, indtil vi komme til Himlen?" Han svarede: "Ja, min Elskelige, ja." Da spurgte hun: "Vil De vække mig da, at jeg maa se Jesus, min Mamma og Eders lille Pige? thi jeg længes efter at se dem alle." Svaret gaves med rørt Stemme, men Ordene kom fra Hjertet: "Ja, kjære Barn, ja."

"Gud velsigne dig!" fremstammedes af mere end 20 Roster rundt omkring.

Atter spurgte hun, idet hun fæstede sine Dine paa Konduktøren: "Hvad skal jeg sige til Deres lille Pige, naar jeg saar se hende? Skal jeg sige til hende, at jeg saa hendes Pappa paa Frelserens Jernbane?" Disse Ord fremkaldte atter Taarer i de Tilstedeværendes Dine, og Konduktøren faldt ned paa Knæ ved hendes Side og omfavnede hende uden at sige et eneste Ord. I det Samme begyndte Toget at standse sin Fart, og "Brakemanden" udraabte Stationens Navn.

Konduktøren stod op og bad "Brakemanden" rogte hans Gjerning ved Stationen, idet han selv havde Andet at bestille.

Fortælleren heraf var nu ved Maalet for sin Reise og nødtes til at forlade Toget, men gjorde det ugerne; thi det var blevet for ham ligesom et Tog til Himlen, med himmelsk Selskab og himmelske Erfaringer. Han takkede Gud for, at han havde faaet være med her, og tænkte paa det Guds Ord: "Af de Umyndiges og

Diendes Mund skal du berede Lov," og saa et nyt Exempel paa, hvorledes den kjære Frelseres Sag kan fremstilles endog paa et larmende Jernbanetog. Han besluttede et skyndigt sig om Udgangen paa denne Tildragelse, men erholdt i midlertid snart et Brev fra Konduktøren, saalydende:

"Kjære Hr. Pastor!

Mit Onste er med disse Linier at lette mit Hjerte for Dem og sige Dem, at det Beskjendtskab, jeg stiftede paa Toget, var mig til en ubeskrivelig Betsignelse, endog jeg ikke fuldt fattede det for nogle Timer efter. Men lovet være Herren, jeg ved nu, at Han er min, og jeg er Hans! Jeg forundres ikke længere over, hvorfor de Kristne altid er saa glade og lykkelige. O, min Glæde er stor! — Midlet, hvorved jeg blev ført til Frelseren, er gaaet hjem til Gud. Jeg havde besluttet at antage den lille Pige i min Datters Sted, som nu er i Himlen. I den Hensigt førte jeg Barnet til C-b, og paa min Tilbagereise tog jeg hende tilbage til E-n, hvor hun først var kommen ind paa Toget. I Samtalen med min Kone om Barnets Optagelse i vor Familie, sagde hun: "Ja viskelig, og det strax; thi her er en guddommelig Førelse i denne Tildragelse. Jeg skulde aldrig," spjode hun til, "finne vægge mig ved at tage i min Varetøgt Midlet til min Mand's Frelse." Saasnart jeg kunde, reiste jeg til E-n, og sit da vide, at den lille Pige to Dage efter sin Tilbagekomst hastigt var hensovet uden nogen egentlig Ehygdom, og at hendes lykkelige Sjæl var flyttet bort for at bo hos sin Moder, min lille Datter og Englene i Himlen. Jeg blev meget bedrovet ved at høre om hendes Vortgang; men min Soog blev vendt til Glæde ved Tanken ogsaa derpaa, at mit eget Barn kunde saa Underretning fra Jorden om sin Fader, at han nu farer med det himmelske Tog. Al, min Herre, jeg synes jeg ser hende nær Frelseren. Jeg synes jeg hører hende synge: "Jeg er lykkelig hjemkommen, og min Fader og Moder komme snart." Og jeg svarer: "Ja, Kjære, vi komme, og snart ere vi ogsaa der." Jeg er glad over, at jeg lærte Dem at kjende, min kjære Pastor. Maatte den store Guds Betsignelse hvile over Dem! Vær ja, god og skriv mig snart til! Snart at træffe Dem igjen, skalkinderlig glæde Deres i Maanden Medreisende E."

Den døvstumme Dreng

I en skøn Landsby paa Den Wight bor en liden døvstum Dreng. Han har dog lært baade at lese og skrive godt. Hans fromme Moder har ogsaa lært ham, at Gud ogsaa forstaar og hører et stumt Barns Bønner. Under et rasende U. eir kom den lille Drengs Søster i Angest formædlest Tordenens Bragen og den forferdelige Lynild. Men den Døvstumme lader sig ikke forfærde heraf og af Søsterens store Angest, men rolig og tilfreds henter hun en Taale og skriver for hende med store Bogstaver derpaa de Ord: "G u d e r o v e r a l l", og hun bliver saaledes beroliget og trostet.

Kirken.

Kirken er som Himmerige,
Meget kan den lignes ved,
Skjøndt paa Jord den har ei Ege,
Som Guds Naade og Guds Fred.

Mest dog lig en Barnemoder,
Herren kalder den sin Brud;
Ved dens Mælk opvoxe Bøder,
Som ved Vælle Pilestød

Kirkens Favn og derfor kaldes
Kjærlig et Moderkjød,
Naar der sørges, naar der faldes,
Altid der er Hvilen sød.

Rastes Brag paa Kirkens Gøder
Af den Sjæl, som dem har smagt,
Da forhaaner Søn sin Moder,
Og hans Dom er forudsagt.

Angres det med ærlig Smerte,
Vendes om med ydmyg Bøn,
Kirken dog med Moderhjerter
Favner den fortabte Son.

Til Saamange, som vi ere,
Siger hun dog moderlig:
Toler, her er godt at være!
Bliver Alle tro hos mig!

Gaade.

En Bro af Perler høit sig svinger
Henover vilden Sø og Fos.
Den som en sager Blomst udspringer
Og byder Regn og Stormvind Trods.
De stolte Skibes Master hoi
Løt under Buen skride hen;
Ei nogen Byrde den kan boie,
Ei nogen Fod betrede den.
Ved Vandet dannes den og soinder,
Naar Skyens Perlestrom afstær;
Sig nu, hvor man den Bro vel finder,
Og hov den kunstig bygget har.

Opløsning paa Gaaden i No. 7:
Russe, Uffe, Uf, Fe.

"Børneblad"

1ste Aargang, 1875, indbundet

faaes fuldstændig for . . . . . 40 Cents
No. 2—12 indb. " . . . . . 30 —

"Børneblad"

2den Aargang, 1876, indbundet

faaes fuldstændig for . . . . . 45 Cents

NB. Begge Aargange sendes porto-
frit for denne Pris; Agenter erholde 10
pCt. Rabat, og i Pakker paa over 10 Explr.
20 pCt. Rabat.

"Børneblad"

4de Aargang, 1878

koster pr. Explr. . . . . 35 Cents.
Agenter, der selv holde Abonnentliste over de
enkelt Abonnenter, erholde Bladet
3 Pakker paa fra 5—9 Explr. efter 30 Cts pr Ex
— " " 10—49 " " 25 " —
— " " 50 og derover " 20 " —
Betalingen erlægges for skudsvis.

Restancer paa Bladet bedes
indsendte strax.

Adresse: J. B. Frich,
Dr. 151, La Crosse, Wis.